

עפ"ג 65134/11/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 65134-11-21 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט יואל עדן - אב"ד כבוד השופט עמית כהן כבוד השופט גיל דניאל
המערערת:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עינת בלנרו - פמ"ד

נגד

המשיב:
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד נטלי אוטן

פסק דין
השופט יואל עדן

זהו ערעור המדינה על קולת העונש.

כתב האישום המתוקן וההסדר

1. המשיב הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש לבת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, ותקיפה סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת בני זוג, הנשואים לזה לזו, ולהם ילדים משותפים.

בתאריך 23.7.20 בסמוך לשעה 17:00, במהלך ויכוח שהתגלע בין המשיב למתלוננת, על רקע סירוב המתלוננת למסור למשיב סכום כסף אותו הרוויחה מעבודתה, תקף המשיב את המתלוננת, בכך שהיכה אותה במכות אגרופ, ובעט בה ברגליו בידה השמאלית וברגלה השמאלית, וגרם לה לחבלות של ממש בדמות שטפי דם בזרועה השמאלית.

בהמשך אותו יום, בסמוך לשעה 21:00, תקף המשיב את המתלוננת בכך שחנק אותה בצווארה, היכה אותה ברגליה, וגרם לה לחבלות של ממש בדמות שריטות.

במועד שאינו ידוע במדויק, אולם כשמונה חודשים עובר למועד דלעיל, תקף המשיב את המתלוננת בכך שסטר לה והיכה אותה במכות אגרופ.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום כאמור לעיל, המשיב הודה בעובדותיו והורשע, ובין הצדדים אין הסכמה לעונש. על פי ההסדר המשיב נשלח לקבלת תסקיר והמאשימה אינה כפופה להמלצותיו.

תסקירי שירות המבחן

2. בעניינו של הנאשם הוגשו 3 תסקירי שירות מבחן.

בתסקיר הראשון, מיום 17.3.21, מפורטות נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המשיב, ומפורט עברו הפלילי, אשר ביחס אליו מודה המשיב בביצוע העבירות, ומסר כי הוא מתחרט ומבין שנהג באופן פסול.

ביחס לעבירות בהליך זה, מציין שירות המבחן כי המשיב מודה בביצוען, והוסיף כי התנהגות זו פסולה בעיניו, ומבין כי היה צריך לנהוג אחרת. המשיב מסר לשירות המבחן כי בשני האירועים, באחד בו סירבה המתלוננת להביא לו את הכסף, ובשני כשהוא ראה שהיא מתכתבת עם גברים אחרים, חש בשני האירועים תסכול גדול, והתקשה לווסת עצמו, לשלוט בדחפיו ולפעול בדרך שאינה אלימה, והוא הביע צער וחרטה על מעשיו ופגיעתו באשתו. המשיב מסר לשירות המבחן כי הוא מעוניין לערוך שינוי משמעותי בחייו בתחום זה.

שירות המבחן פגש בנפגעת העבירה, אשר ציינה כי היא נשואה למשיב מזה 3 שנים, תיארה מערכת יחסים אשר כללה גם אלימות פיזית של המשיב כלפיה, וכי במקרים רבים התפרץ בחוסר שליטה ובהתנהגות אלימה ואגרסיבית כלפיה על רקע מצבי שכרות ושתיית אלכוהול מופרזת.

המשיב הופנה למסגרת טיפולית בבית נועם, וצפוי היה להתחיל את ההליך הטיפולי, ולאור זאת התבקשה על ידי שירות המבחן דחייה.

בתסקיר השני, מיום 19.5.21, צוין כי המשיב החל את הטיפול במסגרת בית נועם, התמיד להגיע לטיפולים הקבוצתיים והפרטניים, ונראה כי הוא לוקח אחריות על דפוסיו האלימים, ומדבר בכנות על הקשיים שחווה לאור העבירות. צוין כי המשיב אינו לוקח מספיק חלק בתהליך הקבוצתי, וכי הוא נדרש לעשות יותר מאמץ.

שירות המבחן התרשם משיתוף פעולה חיובי, ציין כי מדובר בשלב ראשוני ומוקדם בהליך הטיפולי, והתבקשה דחייה נוספת.

בתסקיר השלישי, מיום 9.9.21, מציין שירות המבחן כי במהלך תקופת הדחייה מדו"ח של המסגרת הטיפולית עולה כי המשיב מתאקלם בקבוצה באופן חיובי, ומשתדל לקחת חלק בשיח הקבוצתי, ולצד זאת מתקשה לגלות אמפטיה ולהבין את נקודת המבט של בת זוגו נפגעת העבירה. ההתרשמות הכללית הינה כי המשיב מגלה מוטיבציה גבוהה לטיפול. צוין כי המשיב שיתף בעמדות נוקשות בכל הנוגע למעמד האישה ותפקידה במערכת הזוגית, אשר מקשות על היכולת לגלות

אמפטיה כלפי הכאב והסבל שחוותה בת הזוג לאור האלימות הקשה שהפעיל כלפיה. בשיחה עדכנית עם נפגעת העבירה, היא מסרה שהיא בקשר זוגי עם המשיב, ויחסיהם חיוביים, ותיארה שינוי רב בהתנהלותו של המשיב כלפיה, הוא רגוע יותר, דואג לה ולבנותיהם, והיא שללה חשש או כל חשש או איום מצידו, ולא העלתה אירועים חריגים.

לאור כל האמור, ולאור התרשמות משיתוף הפעולה מהגורם המקצועי בתחום הזוגי, והשינוי בחיי ובאורחותיו בחיי הזוגיים, המליץ שירות המבחן על ענישה הכוללת של"צ בהיקף 140 שעות, צו מבחן לשנה ומאסר מותנה.

טענות הצדדים לעונש בבית משפט השלום

3. בראיות לעונש הוגש הרישום הפלילי של המשיב (ת/1), והוגשו שתי תמונות בהן צילום הפגיעות שנפגעה המתלוננת (ת/3).

מטעם המשיב הוגש תצהיר סולחה ושלום בית (נ/1 וגם נ/10). על התצהיר חתומה המתלוננת, והיא מציינת כי הקשר בינה לבין המשיב מצוין, והם הצליחו באופן משמעותי להתקדם בשיקום חייהם.

ב"כ המאשימה טענו לחומרה הטמונה בעבירות האלימות אשר בוצעו ע"י המשיב, האלימות הינה ברף גבוה, אין מדובר במעידה חד פעמית, והאלימות גרמה לחבלות, ומעבר לפגיעה הפיזית במתלוננת לא ניתן להתעלם מפגיעה המובנת מכבודה ומההשפלה שחשה שמצאה את עצמה מותקפת בתוך ביתה, פעמיים באותו היום.

ב"כ המאשימה עתרו לקביעת מתחם עונש הולם בין 12 ל- 24 חודשים, ולהטלת ענישה ברף הנמוך של המתחם, מאסר מותנה, קנס, פיצוי למתלוננת וחתומה על התחייבות, תוך שנטען כי אין מקום לסטייה מהמתחם ויש לתת דגש לשיקולי התרעת היחיד והרבים.

עוד נטען כי המאשימה לא מתעלמת מהטיפול שעבר המשיב, ובשל טיפול זה מתבקש למקם את עונשו ברף התחתון של המתחם.

4. ב"כ המשיב טענה כי לא ניתן להתעלם מהתיקון המשמעותי בכתב האישום, וכי מדובר בשני אירועים נקודתיים, והחבלות הן ברף נמוך.

ב"כ המשיב מפנה להתרשמות שירות המבחן כי הטיפול גרם למשיב להרחיב את הידע שלו בנושא אלימות בכלל, ובפן האישי והתקשורת עם רעייתו, וכי המשיב למד שאלימות פיזית אינה פתרון, וגם אלימות מילולית וכלכלית ותקשורת לא נכונה עם המתלוננת עלולה להביא להרס.

נטען כי אין להחמיר בעניינו של המשיב, והתבקש להיעתר להמלצת שירות המבחן, ולהשית מאסר מותנה, של"צ ורכיב כלכלי.

הנאשם עצמו אמר כי היה בטיפול שישה חודשים, הוא לקראת סיום, רכש כלים רבים ולמד על עצמו, וכי הוא והמתלוננת חיים יחד, הדודים והמשפחה דאגו לסולחה, הטיפול עזר לו, וגם בזמן כעסים כיום הוא לוקח פסק זמן כשהוא כועס, והוא מצטער ולא יחזור על המעשים שוב.

גזר הדין של בית משפט השלום

5. בגזר הדין, בחן בית המשפט את העבירות, נסיבות ביצוען, העולה מתסקירי שירות המבחן, הראיות לעונש וטיעוני הצדדים.

בקביעת מתחם העונש ההולם, לאחר בחינת נסיבות ביצוע העבירות ומדיניות הענישה הנוהגת, נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר מותנה ל - 8 חודשי מאסר בפועל.

לאחר שבחן הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, גילו ועברו הפלילי של המשיב, את העובדה שהמתלוננת כיום בקשר זוגי עם המשיב, ואינה חוששת מפניו, ואף מתארת שינוי משמעותי בהתנהלותו כלפיה, ולאחר שבחן את העולה מהתסקירים, וקבע כי עולה מהם שהמשיב עבר הליך טיפולי משמעותי המסייע לו לערוך שינוי בהתנהלותו ודפוסיו, גזר על המשיב מאסרים מותנים וחתימה על התחייבות.

טענות המערערת

6. לטענת המערערת יש לקבוע מתחם עונש הולם כפי המתחם לו טענה המדינה, ולהטיל עונש מוחשי בדמות מאסר ממושך, ולחילופין היה ובית המשפט יסבור כי יש להטיל ענישה של מאסר בפועל בדמות עבודות שירות או ענישה אחרת, התבקש להטיל לצד ענישה זו צו מבחן לתקופה ממושכת.

נטען כי שגה בית משפט השלום בהחלטתו להסתפק בנסיבות בתיק זה, בהטלת מאסר מותנה בלבד לצד התחייבות כספית, מבלי להטיל רכיב מאסרים ממשים ממושך, ולחילופין, מבלי להטיל צו מבחן לתקופה ממושכת שיהיה בו כדי להבטיח את המשכו של הליך הטיפול, ופיקוח מתחייב על המשיב לאור הערכת המסוכנות הגבוהה להישנות עבירות בתחום האלימות במשפחה.

נטען כי מתחם העונש שנקבע אינו הולם את נסיבות ביצוע העבירות, ואת הפגיעה הקשה בערכים המוגנים, ואינו הולם

את הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת, כמו גם את פוטנציאל הנזק.

נטען כי בנסיבות בהן **"אדם הופך את אשתו ואם ילדיו ל"שק חבטות"**, יש לקבוע מתחם שאינו מתמצה ברף הנמוך בו בענישה כה מקלה בדמות מאסר מותנה, וברף העליון אינו מתמצה ב - 8 חודשי מאסר בפועל.

נטען כי הענישה המתמצית בשלושה חודשי מאסר מותנה, מרוקנת מתוכן את שיקולי ההלימה, ואינה נותנת את המשקל הראוי לשיקול הרתעת המשיב, בפרט לאור עברו הפלילי והתסקירים, וענישה זו מותירה את המתלוננת חשופה בעתיד לדפוסי אלימותו. עוד נטען כי יש בענישה כדי התעלמות משיקולי הרתעת הרבים ומתן משקל לשיקולים מתחייבים אלו בשים לב לכך שהמשיב הורשע בעבירות אלימות במשפחה.

המערערת מפנה לעברו הפלילי של המשיב הכולל התעללות בקטין ועבירות אלימות אחרות, ונטען כי עבר פלילי זה, הגם שהינו ישן, מונע את מיקום הענישה בתחתית מתחם העונש ההולם.

עוד נטען כי טעה בית משפט קמא משהציב את המתלוננת בלב הנימוק להקלה בעונשו של המשיב, והצבת בקשות המתלוננת כרכיב מהותי להקלה בעונש בנסיבות מקרה זה, חוטאות למאבק של כלל רשויות המדינה בגילויי האלימות במשפחה.

ב"כ המערערת מוסיפה כי לא ניתן מענה טיפולי לבעיית שתיית אלכוהול מופרזת של המשיב, ותחת השפעת אלכוהול יכול המשיב לפעול באופן אימפולסיבי ופורץ גבולות.

מכל האמור, עותרת המערערת להתערב בקביעת מתחם העונש ההולם, ולהטיל ענישה מוחשית, כמפורט לעיל.

טענות המשיב

7. לטענת ב"כ המשיב, בתסקיר השני ובתסקיר השלישי, נאמר כי המשיב משתף בטיפול בעמדות הנוקשות בהן אחז, והיום הוא מגלה אמפטיה כלפי המתלוננת, ונראה שמדובר בנקודת מפנה בטיפול ובתקשורת הזוגית. בתסקיר האחרון שירות המבחן אינו מדבר על מסוכנות גבוהה, אלא להיפך צוין כי המשיב תורם לכלל חברי הקבוצה, מתחרט חרטה כנה, ושירות המבחן מתייחס לעמדה העדכנית של המתלוננת.

נטען כי המתלוננת אומרת שהמשיב רגוע, דואג, ומבין את הבעייתיות שהיתה בהתנהלותו, וקצינת המבחן מקבלת את דברי המתלוננת.

נטען כי הנסיבות בפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה, אינן כנסיבות במקרה זה, ויש לעשות את האבחנות המתאימות,

וכי המתלוננת חזרה להיות בקשר עם המשיב, בגלל ששינה את דפוסיו, והוא מבין שאיך שהוא התנהג זה מזעזע, ושירות המבחן התייחס לכך.

ב"כ המשיב מפנה למכתב מבית נועם מיום 2.1.22, לפיו המשיב נמצא במסלול בוגרים בבית נועם, בטיפול לגברים הנוהגים באלימות זוגית, והחל הטיפול בתאריך 2.12.21, ועתיד לסיימו עד לתאריך 2.6.22.

הוגש מכתב עדכון של בית נועם מיום 14.2.22 (מ/1), ביחס לטיפול, ועוד הוגש מסמך מאת יועץ מס (מ/2), ממנו עולה כי עסקו של המשיב ניזוק כלכלית עקב הקורונה, והוא המנהל היחיד של העסק.

נטען כי המשיב מנהל עסק, מפרנס את בני ביתו, את המתלוננת ואת ילדיהם המשותפים והוא ממשיך בטיפול בבית נועם.

ב"כ המשיב מפנה לצילום ת/3 אשר הוגש לבית משפט השלום לעניין החבלות שנגרמו למתלוננת, ונטען כי הגם שאין להקל ראש, לא ניתן להשוות זאת להליך האחר אליו הפנתה ב"כ המאשימה.

ביחס לעברו של המשיב, נטען כי ההרשעה בעבירת התעללות בקטין היתה כאשר המשיב היה קטין, לא היה מדובר בקטין בן משפחה, ומדובר בעבירה מלפני 17 שנים, והעבירה הנוספת אינה עבירת אלימות.

ביחס לאלכוהול, נטען כי שירות המבחן מתרשם שאין נזקקות טיפולית בתחום זה, וקצינת המבחן אומרת כי ניתן להמשיך בבית נועם בבעיית האלימות. המשיב אומר באופן כנה כי כשהוא שותה המון הוא לא בסדר, אבל כדי שזה לא יקרה הוא נמנע ממצב זה.

נטען כי עברו כשנתיים והמשיב גייס את כל כוחותיו כדי לשקם את המשפחה.

ב"כ המשיב הודיעה כי המשיב מסכים לצו מבחן, והוסכם לקבל את הערעור, כדי שיושת צו מבחן ושל"צ, ואין הסכמה לעניין מאסר בפועל.

דין והכרעה

8. לאחר שנבחנו העבירות בנסיבות ביצוען, תסקירי שירות המבחן, גזר הדין וטענות הצדדים, המסקנה הינה כי יש לקבל את הערעור, הן ביחס למתחם העונש ההולם, והן ביחס לענישה המוטלת.

מעשיי האלימות החמורים של המשיב כלפי המתלוננת מחייבים מענה עונשי הולם אשר יכלול רכיב ענישה מוחשי.

נתנו דעתנו להליך הטיפול אשר עובר המשיב, ולאור הליך זה, ובשים לב לכלל שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין, אנו מוצאים לנכון להורות כי יוטל מאסר אשר המשיב יוכל לרצותו על דרך עבודות שירות, וזאת למלוא התקופה האפשרית של 9 חודשים, ללא ניכוי ימי המעצר.

תחילה למעשי המשיב וחומרתם - כתב האישום המתוקן מתאר שני אירועים ביום 23.7.20, ואירוע נוסף כשמונה חודשים קודם לכך.

בתאריך 23.7.20, נקט המשיב באלימות קשה כלפי המתלוננת, הכה אותה במכות אגרופ, בעט בה ברגליו וגרם לה לחבלות של ממש בדמות שטפי דם בזרועה השמאלית. באותו יום מאוחר יותר, שוב נקט המשיב באלימות כלפי המתלוננת, חנק אותה בצווארה, הכה אותה ברגליה וגרם לה לחבלות של ממש בדמות שריטות.

כשמונה חודשים קודם לכן, סטר המשיב למתלוננת והיכה אותה במכת אגרופ.

המשיב פגע במתלוננת, באלימות, כמה פעמים, פגע בגופה ובכבודה, וגרם לה לחבלות של ממש.

אכן, כטענת ב"כ המשיב, החבלות אינן חבלות דוגמת אלו בפסיקה אליה הפנתה המערערת, ואולם, מדובר בחבלות, ומדובר באלימות אשר צריכה למענה עונשי מוחשי, אשר יהלום את חומרת המעשים.

כאמור, בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם אשר תחילתו במאסר מותנה, ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

מתחם עונש זה אינו נותן את המענה העונשי ההולם לעבירות ולחומרת נסיבות ביצוען. פגיעה פיזית אלימה בגופה של בת זוג, אם הילדים המשותפים, מחייבת ענישה מוחשית, ולרוב, בכפוף לנסיבות, ענישה מוחשית זו צריכה לכלול מאסר בפועל, ולכל הפחות, בכפוף לנסיבות כל מקרה, כזו שניתן יהיה לרצות בעבודות שירות.

הפגיעה של המשיב במתלוננת בוצעה במספר אירועים, ואין מדובר אך בפגיעה בגופה של המתלוננת, אלא גם בכבודה, ובזכותה לאוטונומיה על גופה.

מנעד הענישה בעבירות אלו רחב, וקשור הוא באופן ישיר בנסיבות ביצוע כל עבירה, ובתוצאותיה.

שוב ושוב מודגש בבתי המשפט הצורך במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה ביחס לעבירות מסוג זה, תוך הדגשת חומרתן, ומתן המשקל לשיקולי ההרתעה והגמול.

לשיקולי ההרתעה והגמול ר' רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מ"י (20.8.2009): "דומה, כי גזר דינו של בית משפט השלום נתן משקל מופרז לשיקום המבקש על יתר השיקולים שחובה ליתן להם משקל בעת גזירת העונש.

עבירות אלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח".

לצורך לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות אלימות במשפחה בכלל, ובין בני זוג בפרט, ר' רע"פ 340/21 איברהים מסראי נ' מ"י (28.1.2021): "כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו...".

לענישה הנוהגת ר' רע"פ 7887/20 עבד עאבדין נ' מ"י (10.1.2021) בו הועמד המתחם על 12 - 36 חודשי מאסר בפועל, והוטלו 20 חודשי מאסר; רע"פ 1536/20 אלבוז נ' מ"י (1.3.2020) בו הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 1631/12 יצחק פדידה נ' מ"י (27.2.2012) בו הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 3463/15 פלוני נ' מ"י (21.5.2015) בו הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל.

לאחר בחינת העבירות בנסיבות ביצוען, העובדה שמדובר בכמה אירועים, וחומרת האלימות ותוצאותיה, המסקנה היא כי הענישה אשר הוטלה ע"י בית משפט השלום אינה נותנת מענה עונשי הולם לחומרת העבירות בנסיבות ביצוען. הטלת ענישה של מאסר מותנה בגין סדרת עבירות אלימות כמתואר לעיל, אשר גרמו לחבלות של ממש, אינה נותנת את המשקל הראוי לשיקולי הענישה שיש להדגיש בנסיבות אלו, והם שיקולי הגמול, הרתעת המשיב והרתעת הרבים. על הענישה לעבירות שביצע המשיב בנסיבות ביצוען, לכלול מאסר בפועל ולפרק זמן משמעותי.

9. לצד חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, עומדת לזכות המשיב העובדה כי הוא החל ומתמיד בהליך טיפולי בבית נועם, הליך שעניינו אלימות בין בני זוג.

מהתסקירים עולה כי המשיב מתמיד בהליך הטיפול, שירות המבחן מתרשם משיתוף פעולה חיובי, ומשינויים אשר עובר המשיב בתחום זה.

לתהליכים אלו יש לתת משקל, אך המשקל צריך להיות מידתי, ותוך איזון בין ההיבט החיובי של ההליך הטיפולי, אל מול הצורך בהרתעה, הן הרתעתו של המשיב והן הרתעת הרבים.

לחובת המשיב עבר פלילי הכולל עבירות של הסעה ברכב של תושב זר השוהה שלא כדין, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון, איומים, הפרעת שוטר במילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור, נהיגה בשכרות, ונהיגה פוחזת של רכב (2010-2012), בגין עבירות אלו נדון למאסרים מותנים, של"צ, צו מבחן ופסילת רישיון נהיגה. ובנוסף, עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (2 עבירות), התעללות פיזית ונפשית בקטין (2 עבירות), ניסיון לשוד (2 עבירות) (2005). בגין אלו נדון המשיב ל- 15 חודשי מאסר.

עבר פלילי זה, אשר אמנם אינו מהעת האחרונה, ברגיל צריך היה להביא למסקנה כי על הענישה להיות מעל הרף התחתון של המתחם, וכפועל יוצא מכך, היה מקום להטלת מאסר בפועל.

ואולם, יש לתת משקל להליך הטיפול, לאפשר המשכו, ולאפשר למשיב לשנות את דרכיו, וכן לכך שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין. אלמלא אלו, ראוי היה כי הענישה תהיה למאסר בפועל, ולפרק זמן משמעותי יותר.

ענישה על דרך של עבודות שירות כוללת את האפשרות להמשך התהליך השיקומי בו נתון המשיב, וענישה למלוא פרק הזמן האפשרי בדרך זו, ללא הפחתת ימי מעצרו של המשיב, מהווה את האיזון הראוי בין שיקולי הענישה השונים כאמור לעיל.

ב"כ המערער עותרת גם להטלת צו מבחן לתקופה ממושכת, ככל שיוטל מאסר על דרך עבודות שירות.

שירות המבחן המליץ על צו מבחן לתקופה של שנה בתסקירו האחרון. לאור הצורך בהמשך ההליך הטיפולי, כמו גם במעקב אחר התנהלות המשיב, יהא זה נכון להטיל גם צו מבחן.

הוגשה חוות דעת חיובית מאת הממונה על עבודות שירות.

אשר על כן, הערעור מתקבל בחלקו כדלקמן:

מוטל על המשיב מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים. תקופת מאסרו תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות, ומובהר למשיב כי מחובתו לבצע את עבודות השירות, ובמידה שלא יעשה כן ניתן להמירן בעונש מאסר בפועל.

המשיב יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 24.4.22 כאמור בחוות דעת הממונה על עבודות שירות.

מוטל בזה על המשיב צו מבחן למשך 12 חודשים. על המשיב לשתף פעולה עם שירות המבחן, על פי הנחיות שירות המבחן.

המאסרים המותנים וההתחייבות אשר נקבעו בגזר הדין, יישארו בתוקפם.

ניתן היום, י"ג ניסן תשפ"ב, 14 אפריל 2022, במעמד הצדדים.

גיל דניאל, שופט

עמית כהן, שופט

יואל עדן, שופט